

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

INEDITA ET NUPER PRIMUM EDITA.

IV.

Epigrammata maximam partem sepulcralia.*)

4.

..... ο . σα βο . .

καὶ θάνον ἀτρέστη μαρνάμενοι μένει.

συμμα[χίδ'] ἡγεμόσιν θέμενοι [μενεφύλοπιν ἀλκὴν

πατρίδι τὰν κλεινὰν ὥπασαν [ἀγλαΐαν.

ἦ ρ' ἐνύμωσ τόδε σᾶμα λέοντ' ἔχει ἐμβεβαῶτα

οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βροτῶν.

Mytilenis, in coemeterio Armeniorum. Boeckh. Corp. I. Gr. Vol. II p. 190 n. 2168. V. 1 f. ΚΑΤΘΑΝΟΝ. In fine Boeckhii supplet πολέμῳ. — Idem V. 2 συμμαχ[ίαν δ' οἷ]δ' [ἀγ]εμόσιν θέμενοι βασιλῆος, sive Πτολεμαίου, Ῥωμαίων, ob Iota, puto, dativi ΑΤΡΕΣΤΩ omissum. Hanc enim solam seriorum temporum notam nobili epigrammati impressam video: dubito autem, num satis in hac re fidei sit Pocockio et alii Britanno, a quo sua habuit Peyssonelii. In reliquis paulo audacior Boeckhii est emendatio: ἀγεμόσιν certe ut scribatur, non necessarium, quum Simonidem A. P. VII, 677 non deturpet ἡγεμόνας. Quod posui θέμενοι ἀλκὴν simile est Pindarico θέμεν σπουδάν, Pyth. IV, 276. πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον, ib. 152, θέτο βουλάν, Nem. X, 89, Aeschyleo πόνον πλέον τίθου, Eum. 217, μηδ' αὖ ὃ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεύς, Prom. 525. — V. 5. Boeckhii scribit λέοντες ἔχουσ' αἶμα τοῖσδε, quod minus placet. Leo, fortitudinis symbolum,

*) In ep. 2. V 6. p, 167 corr. ὑπὸ νήμασι (pro ὑπονήμασι.)

non particeps fit tumuli, neque plures unquam tumulis leones impositos esse credam, quum sufficeret unus. Σῆμα est tumulus civium in pugna occisorum ut ap. Simonidem ep. 52; χῶμα, quale fuit Argivorum alterius belli Thebani, Pausania teste IX, 19, 2. Quare haud male Pausanias IX, 40, 5 leonem polyandrio, sive communi sepulcro caesae in pugna Chaeronensi sacrae cohortis Thebanae, impositum ἐπίσημα vocat. Ptolemaeus Heph. I. 2. Λέοντα δ' ἐστὶν ἰδεῖν τῷ τοῦ δακτύλου (Herculis) τάφῳ ἐφεστῶτα λίθινον ἐν Λακεδαιμόνι, σύμβολον τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀλκῆς· ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις λιθίνους ἐφεστῶσι λέοντας. Et Hercules quidem λέων Lycophroni 33 est κατ' ἐξοχήν, isque apud Sophoclem Phil. 1436 Neoptolemum et Philoctetem ὡς λέοντες συννόμῳ mutuo se tueri jubet. Leo etiam in clypeis heroum pictus haud raro occurrit; in cylice egregia Volcianti Aeneae tribuitur. Ἐτύμως est jure, ut Latini *verum* dicunt, facili significationis transitu, quae est Boeckhii observatio. — V. 6. Simon. ep. 35:

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς κ. τ. λ.

5.

Εἰ μ' ἐθέλεις ἀνά[γνῃ] χερὶ ὅστέα τὰμὰ ταράξ[αι],
στῆθι θύρης ἔξω, ἔνδον πόδα μὴ ποτ' ἐσάξῃς·
οὐ γάρ σοι θέμις ἐστὶν ἐμῶν με δόμων ἀπελαύνειν.

In ruderibus Carthaeae in insula Ceo. Corp. I. Gr. Vol. II p. 293 n. 2372. Boeckhius titulum sola barbarie insignem esse dicit, consarcinatum istum ex versuum membris mutilatis et perturbatis, et prima in hanc sententiam restitui posse censet:

Εἰ μ' ἐθέλεις ἄ[μ] μνήματι τῷδε σέβειν, παροδῖτα,
μὴθ' ἄψας] χερσὶ[ν, μὴτ'] ὅστέα τὰμὰ ταράξ[ας].

Barbaries quidem scripturae est, quod V. 1 ΘΕΛΙΣ exhibetur una cum ΧΕΡΕΙ pro ΧΕΡΙ, si recte interpretor; V. 2 autem ΕΤΗΘΙ et ΕΙΣΛΕΗΣ, V. 3 ΕΣΤΙΝ ΛΟΜΩΝΜΕΜΩΝ. Ceterum Boeckhium nostrum falsum esse puto, qui, quum

alter et tertius hexameter binis contineatur lineis, primos tituli versus duo:

EIMEΘΕ ΑΙΣ ANAMNEO
XEPEIOΣTEA . TAMATAPAΞ

in totidem hexametros extenderit. Lacunas Ερμῆς λόγιος, in quo edita est inscriptio, non habet, neque verae videntur Boeckhio ipsi, sed lapidis vitio deberi; nam aliud etiam apographum habebat. Ex nostra emendandi ratione habes formulam sexcentis titulis sepulcralibus expressam, qua alienum cadaver sepulcro vel sarcophago inferri defenditur: eademque duobus distichis expressa extat in Sylloge Epigr. Gr. n. 71*. Sic Corp. I. n. 1508 ὡς εἴ τις τολμήσει ἀνοῖξαι . . . ἐκτὸς ἐμοῦ ἢ ὅς τῶν μου κ. τ. λ. et n. 1786 ἐνέχομαι μηδένα ἕτερον τεθῆναι, χωρὶς ἐμοῦ ἢ γονεὺς Λονγῖνος· ἐὰν δέ τις ἕτερος τολμήσει, δώσει ἐς τὸ ταμεῖον δηνάρια βφ'. it. n. 2027. Jacobs. Append. n. 130. V. Add. p. XCVI. ὁ κεινήσας τὸν βωμὸν ἢ ἄλλον (leg. ἄλλο τι) τῶν ἐκ τοῦ τάφου, ἀποδώσει κ. τ. λ. Clark. Travels T. III p. 307. Leake Tour in Asia minor p. 157. Arundell Seven churches tab. 9 n. 18. Murat. p. 1439 n. 7 si quis voluerit corpus imponere, dabit in fiscum cet. p. 1488 n. 3 si quis in hoc monumentum alterius ossa intulerit cet. p. 815 n. 1. p. 708 n. 4. p. 2037 n. 1. De confusione vocalium in ΘΕΛΙΣ et ΧΕΡΕΙ v. Sylloge Epigr. Graec. p. XXXIX s. Ex ANAMNEO quod feci ANATNΩ a sola totius interpretationis veritate pendet: in correptione mediae syllabae quis offendat? Lycophr. 1224 πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῶ κτενεῖ. Aeschyl. Choeph. 980 ἀναγνα ἔργα. Prima verba suspiceris esse ΕΙΛΘΘΕΛΙΣ, ut praecesserint alii versus.

6.

Σῶμα κόρης ἀρπαχθὲν ἀνήλικον [Αἰνεσιδώρης],
παρθένου ἀνθοφόρου, τύμβος ὃδ' ἐγκατέχει.
ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν
ἄστροις, καὶ ἱερὸν χῶρον ἔχει μακάρων.

οὐδὲ πικρὸν Μοιρῶμ μίτον ἔκ[φυγε εὐφυνέα] ἤθη
 ἀνθούσης ὥρης, ἀρχο[μένου βιότου.]
 ἀλλὰ τρισκαιδεκάτου περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ
 γειναμένοις [μ]έγα πένθος ἔοῖς [κατέλ]ειψε τοκεῦσιν.
 Ἀὐρ. [Λίνεσιδώρα] Ἡροδότου προσφιλὲς χαῖρε.

In Thaso. Duo priora disticha ex schedis Prokeschii, qualia miserat Schnellerus, Professor Friburgensis, edidi in Lud. Zimmermanni Diario Allgem. Schulzeitung 1830 Abtheil. II p. 690 s. atque inde depromsit Boeckhius C. I. Vol. II p. 184 n. 2161 b. Biennio post, quum schedas Prokeschii ipse versarem, copia facta a societate Friburgensi historica, vidi et in editis non omnia esse certa, et quatuor alios extare versus tam male scriptos et lacunosos, ut de iis desperatum esse videatur. Forma litterarum O, Θ et Σ est quadrata, Ω est rotundum ω. V. 1 σῶμα ἀρπαχθὲν absolute, ut infra n. 12, 3 νήπιος ἡρπάσθην et Syll. Ep. Gr. n. 13 ὄχθου ἀναρπασθείς. Formam insolitam ἀρπαχθὲν delere nolui. Reliqua legebantur ἀνγλίκῳ εὐθαλεῖ ὥρη, quae neque litteris ΑΝΗΛΙΚΩΝΤΣΙΟΗΟΙΡΙΝ insunt, neque juncto ἀνγλίκῳ c. εὐθαλεῖ sensum praebent aptum. Ultima dipodia vel epitheton ad κόρης pertinens, vel nomen ejus continuisse videtur.— V. 2. Ἀνθοφόροι in Thaso non virgines solum, sed etiam mulieres fuerunt, v. Boeckh. 2162: Αἴλιος Διογένης Δημοσθένους υἱὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Αἰλίαν Μακεδονίαν τὴν ἀνθοφόρον καὶ δις ἀρχεῖτιν καὶ τειμοῦχον καὶ διὰ βίου στεφανηφόρον. Collegium vel certus saltem numerus fuisse videtur παρθένων ἀνθοφόρων. — V. 3. ἐπιδήμιος pessime scriptum est, sed certum. ἐπιδήμιος ἄστροις, ut in epigrammate Aquis Sextiis reperto τείρεσσι σὺν αἰθερίοισι χορεύει. V. Syllog. Ep. Gr. p. 30. — V. 5. ΜΙΩΝΕΚ. . . . ΠΟΤΑΡΑΤΙ ΙΗΟΗ. Jacobs. Append. n. 313, 5. Μοιρῶν οὐκ ἔφυγεν τρισσῶν μίτον. n. 271. Μοιρέων βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος. Syllog. Ep. Gr. n. 46, 5 οὐκ ἔφυγον δ' ἀτρεκῶς Μοιρῶν μίτον, ὅς μ' ἐπεκλώσθη. Reliqua, quae dedi,

incerta sunt. — V. 6 *ΑΝΟΟΤΗΙΩΠΙ . . ΒΑΡΧΟΞΑΙΕ*
 V. 7 *ΑΛΛΑΠΙΣΚΑΙΔΕΧΑΤΟΤΠΗΙΣΜΕΝΟ-*
ΤΙΠΛΑΤΟΥ. χ pro x frequens, nec semper describenti-
 um culpa. V. ad Syll. Ep. Gr. n. 82, 1. Kopp. Pa-
 laeograph. Vol. IV p. 536. EUTECHNON pro εὔτεκνον Fa-
 brett, p. 165 n. 100. *Λιονυσίου ἁ λάχθυος (λήχθυος) τοῦ*
Ματάλου (i. e. *Βατάλου*) in vase picto nuper edito in An-
 nal. archaeol. T. III tab. D. *χλίσσοφος, Κλείσσοφος* in vase
 Volcienti, Koen, ad Gregor. p. 343 Schaeff. In sequenti-
 bus omissae sunt aliquot litterae: lectio non dubia. Syllog.
 n. 9, 3 *ἐπὶ δέ μοι Μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτούς ἐκλώ-*
σαντο μέτοις. — V. 8 etiam certo restitui poterat, quam-
 vis male descriptus *ΓΕΙΝΑΜΕΝΟΣ . . ΕΓΑΠΕΡΙΟΟΣΕΟΜΣ . .*
. . ΕΙΡΕΤΟΚΕΥΣΙΝ, in quibus prius E in *γενναμένοις*,
 Γ in *μέγα*, E in *πένθος* et in *κατέλειψε* formam habent
 quadrati σ, Ϸ. *λιπὼν πατρὶ πένθος ἄληκτον* et similia an-
 notata sunt ad Syll. n. 13, 3. Nomen puellae est *ΑΥΡΙΛΑΙ-*
ΔΟΣΗΡΩ, ab alia manu vel alio tempore scriptum *ΑΙΡΑ-*
ΠΛΑΙΟΙ ΗΡΩΣ. Quibuscum si componas litteras ex fine v.
 1, et ipsas male lectas:

ΤΣΙΟΗΟΙΡΙΝ

ΑΙΡΠΛΑΙΔΟΣΗΡΩ

ΑΙΡΠΛΑΙΔΟΙΗΡΩΣ

vix dubites, idem utrobique nomen in marmore extare, cui
 hic praenomen Aureliae additum sit, vel *Ἡλιοδώρης*, vel
 quod ex fragmento cylicis Nolanae sumsī (v. *Bulletino dell'*
institut. archeol. 1829 p. 19), vel simile. Sequitur apud
 Boeckhium n. 2163 b alia inscriptio ex ejusdem Prokeschii
 schedis et ex eodem sine dubio sepulcro, patrem puellae,
 Aurelium Herodotum, Paramoni filium, exhibens, cui filiae
 duae superstites, altera nupta jam, Aurelia Europa, Eu-
 tychis uxor, altera virgo, *Αὐρή(λια) Ἡροδότου τοῦ Παρα-*
μόνου, monumentum dedicant.

7.

Πάσαις ἐν πολίεσσι τέχνην [ῥο]κησα πρὸ πάντων
 ψηφο[θέ]τας, δώροις Παλλάδος [εὐρ]ύμενος,
 νῆα λιπῶν βουλῆς σύνοδρον Πρόκλον ἰσότεχρόν μοι,
 ὁγδ[ω]κοντούτης [τοῦ]δε τάφοιο λαχών.

Perinthis. Ios. de Hammer Topograph. Ansichten auf einer Reise in die Levante p. 159, ubi male interpretatur Viscontius. Corp. I. Gr. Vol. II p. 68 n. 2025. V. 1 ab Hammero restitutus, alter a Boeckhio, qui operis musivi artificem, Minervae munere artem nactum, indicari vidit. Hammerus dedit ΨΗΦΟΔΕΤΑΣ, vel suo, vel lapididae errore; non credo enim de hoc opere dici potuisse ψηφοδεῖν, ψηφοδέτης, ut μαλλοδέτης, ἀσκοδέτης, ταυροδέτης, σφυροδέτης. In usu fuerunt ψηφοβόλος, ut χονδροβόλος, et ψηφολόγος. Supra scriptum fuit nomen viri. Proclum autem Fortunae templum opere tessellato exornasse, ex alia inscriptione in rudibus Perinthis in colle inventa discimus, quae apud Boeckhium praecedit: Ἀγαθῇ τυχῇ ἡ βοулὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Πο. Αἴλιον Ἀρποκρατίωνα τὸν καὶ Πρόκλον, τὸν τὸ Τύχαιον κατασκευάσαντα. Ἀλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περίνθῳ τὸν ἀνδριάντα ἀνέστησαν τιμῆς χάριν. Noti adhuc erant operum musivorum fabricatores Sosus Pergamenus, Dioscurides Samius, tertius Iulius Soter, pictor quadrigularius (ut arte picturae elaborata pavimenta ap. Isid. XV, 8), ex titulo Pisaurensi ap. Donat. Supplem. p. 316 n. 8. p. 317 n. 6 et Orell. Inscr. Lat. sel. n. 4262: D M TI CLAUD I SOTERIS PICTORIS QUADRIGULARI cet. Vocabulum quadrigularius non diversum a quadrigarius. Imp. Constantinus l. X Cod. tit. 64 leg. 1 vel quadratarii, quos Graeco vocabulo πηκτὰς appellant. Pro πηκτὰς Cujacius ex Basilic. proponebat λιθοθήκτας, quod ipsum ex λιθοθέτας corruptum videtur: at illud non rejiciendum. Etiam ψῶκται quadratarii dicuntur in Gloss. Steph. Post quadratarios in decreto Constantini sequuntur musearii,

eodem discrimine, quo tessellata pavimenta a sectilibus differunt. V. Schneid. ad Vitruv. VII, 1, 7. Quod doctissimus Raoul Rochette in Epistola ad Schornium p. 93 conjicit PISTORIS, minime probabile est. — V. 3 ἰσότηχρὸν μοι ut Syll. Ep. Gr. n. 52, 14 νέον δ' ἐν ἀκμῇ κοῦρον, ᾧ πόρεν τέχνην κ. τ. λ.

8.

Λυσίμαχε διὰ Εὐχαρίωνος χαῖρε.

*Λυσίμαχον, μύθοι[σι] προσηνέα πᾶσι πολίταις
καὶ ξείνοις Νομάδων, ἔκταν[ε] Θουῦρος Ἄρης·
[ᾧ] ἐπὶ πᾶς ἐλεεινὸν ἐπεστενάχθησε θανόντι,
οἰκτείρων θαλερὴν ἀνέρος ἡλικίην.*

In ara sepulcrali ex Panticapaei rudetibus, in ecclesia urbis Kertsch. Edidit I. V. Francke Richterische Insch. I, 9 p. 87, qui etiam in dedicatione statuæ formulæ χαῖρε locum esse monet, collato ep. Append. Jacobs. n. 308. Hic tamen non de basi statuæ cogitandum videtur. V. 2. ΞΙΝΟΙΣ pro ΞΕΙΝΟΙΣ recentioris originis indicium. De his Nomadibus Scymn. fragm. v. 111 Τὸν Παντικαπή διαβάντι Λιμναίων ἔθνος Ἑτερά τε πλείονα οὐ διωνομασμένα Νομαδικὰ δὲ ἐπικαλούμενα εὐσεβῇ πάνν κ. τ. λ. De forma ἐπισταναχεῖν prolixè, ut solet, disserit editor, quam in Homerum II. XVIII, 124 et XXIV, 79 intulisse putat Aristophanem, qui etiam στεναχὴ pro στοναχὴ scripserit Odyss. V, 83.

9.

Κρήτα μὲν πατρίς μου, ὁδοιπόρε, τίκτε δὲ μάτηρ

Νικώ· Σωσειάναξ δ' [ἦν ὁ ἐ]μὸς γενέτας

*Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἔσχον ἐπικλεές, ὃν πρὶν ἐπ' ἀνδρῶν
θήκατο Λαγείδης κοίρανος ἡγεμόνα.*

In Cypro in urbe Larnaca. Ios. de Hammer Topogr. Ansichten p. 177. Ἑγεμὼν ἐπ' ἀνδρῶν, ἐπὶ τῆς πόλεως in aliis etiam titulis legitur, v. Franckii Inscriptiones Rihetrianas p. 476. Ἑγεμὼν nomen fuit praefecti Aegypti, de quo

v. Letronn. Recherches pour servir à l'histoire de l'Egypte p. 263.

10.

Ἐνθα σορὸς καατέχει, κλυτὸν οὔνομα, παῖδα Τυφῶνα.

Smyrnae. Pocock. Inscr. p. 24 n. 25.

11.

Πάντη μὲν κῦδος Τερτύλλον [ἀγλαόν] ἐστι,
 ἔκ τε σοφῶν ἔργων, ἐκ τ' ἀγαθῶν πατέρω[ν].
 νῦν δ' ἔτι πον καὶ μᾶλλον, ἀρηϊφίλων ὅτε φωτ[ῶν]
 τόσσην ἐν σταδίοις ἐστόρεσεν στρατ[ί]ην,
 ἄρκτους, πόρδα[λιδ]ᾶς τε κατέκτανεν ἡδὲ λέ[ον]τας,
 σφῶν κτεάνων πάτρην πρεσβυτέρην θέμενο[ς].
 τῷ μετὰ κλεινὸν Ἄρην ἐναγωνιὸς ἐστι καὶ Ἑρμῆς,
 νείκην πορσύνων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις.
 τοῦνεκα καὶ βασιλῆες ἐπιστέλλειν ἐπένευ[σαν].
 αἱ δ' ἄρεται τούτου καὶ προγόνων πλέο[νες].
 σῆμα δὲ καὶ τέχνα Φρύγιον λίθον ἔργῳ ἐλέ[γχει],
 ψεύδεται· ἐκ γαίης τῆσδε πέφυκε λίθος.

In ruderibus Sagalassi in Pisidia. Arundell A visit to the seven churches of Asia 1829 tab. VI n. 20. Lenibus et certis emendationibus restituit C. O. Müllerus in Diar. Gotting. 1850 p. 1061: addidi tantum v. 1 ἀγλαόν ἐστι. Iota dativi omissum est v. 7 ΤΩ, hiatus admissus v. 2 ΤΕΛΑΘΩΝ, cum v. 2 legatur ΑΕΤΙ. Transcribentis, diligentis hominis, errores esse videntur v. 1 ΚΗΛΟΣ, v. 4 ΕΣΤΟΗ ΣΕΝ, v. 5 ΗΛΕ pro ΗΛΕ, v. 6 ΕΦΩΝ, quum in lapide sine dubio sit C, v. 7 ΕΝΑΡΩΝΙΟΣ et ΚΑΤΕΡΜ . . , v. 10 ΠΡΟΤΟΝΩΝ, v. 11 ΦΡΥΠΙΟΝ, V. 12 ΕΓΓΑΓΗΣ; lapididae autem ipsius v. 4 ΑΡΚΤΩΤΣ et ΚΑΤΕΧΤΑΝΕΝ, ut v. 7 ΧΑΕΙΝΟΝ, ex vulgari confusione. V. 11 in τέχνα Dorismus est epigrammatum, ut Syll. Epigr. Gr. n. 44. Interpretationem appono amicissimi Muelleri integram, quamvis facilis intellectu est inscriptio. » In jeder Hinsicht

ist Tertullus ein ruhmvoller Mann, durch weise Handlungen sowohl (wahrscheinlich als Magistrat von Sagalassos) wie durch seine trefflichen Vorfahren; jetzt aber noch viel mehr, da er ein so grosses Heer von Gladiatoren im Stadion (denn die Griechen gebrauchten Stadion und Hippodrom als Amphitheater) sich hat erschlagen lassen. Auch Bären, Pardel und Löwen hat er (bey einer *venatio* nach Römischer Weise) töden lassen, indem er das Vaterland höher als seinen Reichtum hielt. Ihm ist aber ausser dem ruhmvollen Kriegsgott (*gladiatorum scilicet*) auch Hermes (der Gott gymnischer Uebungen nach Griechischer Weise) ein Vorsteher von Kampfspielen, welcher Athleten den Sieg verleiht. Darum haben auch die Könige (die Herrscher Roms, deren also damals mehrere waren) diese Inschrift zu setzen vergönnt. Seine Tugenden überragen selbst die der Vorfahren; das Denkmal, wenn auch die Kunst durch Arbeit uns überführen will den Stein für Phrygischen zu halten (man machte auch in Rom durch Einsetzung von *maculis* andere Steinarten nach), lüget; aus diesem Lande, aus Pisidien, ist der Stein.« De v. 9 sensu non accedo: *ἐπιστέλλειν ἐπένευσαν* est *epistolam ad eum dare dignati sunt*. In Vatic. jur. Roman. fragm. p. 50 ed. Lips. citatur *epistula divorum Hadriani Antonini et fratrum ad Caerellium Priscum*. Fratres sunt Marcus Aurelius et Lucius Verus, quos titulus statuae Basso Heraclidae Epidauri positae *θεοῦς ἄνακτας* sive Dioscuros appellat. Syll. Ep. Gr. n. 159. Eorum quod Bassus *βουλαῖος* vocatur, nihil aliud significare censeo, quam *ἐπιστέλλειν ἐπένευσαν*, de rebus, puta, provinciae. Et huic tempori omnia in epigrammate nostro conveniunt. *Ἐπινεύειν* nunc est verbum humilis et aulicae adorationis, *geruhen*. Monumentum Tertulli sepulcrum fuit sine dubio. Ad V. 4 cf. Syll. nostrae n. 47 in retiarium, *) *Τὸν θρασὺν ἐν σταδίοις*. Adrianus Athe-

*) *Μομφύλλωνες* in Thaso, v. C. I. Gr. Vol. II n. 2164.

nis mille ferarum venationem *in stadio* exhibuit teste Spartiano c. 19. Amphitheatri rudera prope Perinthum in lem-mate inscriptionis memorat Boeckhius C. I. Vol. II p. 68 n. 2026, Chandlerus Inscr. A. P. I p. 30 n. 78 cf. p. XI fornicem «circi seu amphitheatri» vidit Laodiceae, nisi de aedificio fellit eum opinio. Inter Erythraeae rudera amphitheatri tertiam partem adhuc exstare ferunt. V. Friedenberg Journal der neuesten Land- und Seereisen. 1830. Vol. I p. 281. There are however ruins of an Amphitheater (?) near Corinth, Foreign Review Lond. 1829 Jan. p. 242. Libanius Antiochic. T. I p. 345 Reisk. *Τίς δ' ἂν ἐφίκοιτο διεξιὼν ἑτέρα θεάτρων εἶδη, τὰ μὲν ἀθληταῖς ἐναγωνίσασθαι πεποιημένα, τὰ δ' ἀνδράσι πρὸς θηρίῳ*; Cf. Franckii Richterische Inscr. p. 392. 411. 522. — V. 9 τοῦνεκα non ad ea, quae proxime, sed ad omnia, quae praecedunt, referendum.

12.

*Πατρίς μὲν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἀπολλ[ώνιος],
ἐν Φαρίῃ γαίῃ θυμὸν ἀποφθίμενος.
νήπιος ἤρπασθην δ' ἑκκαδεκάτου ἐνιαυτοῦ
ἕκτον δωροσύνης μῆνα παρερχόμενος.
νῦν δ' Ἀβυδηναίου Ὀσίριδος ἀμφιπολεύω
θῶκον, καὶ φθιμένων οὐκ ἐπάτησα δόμους·
(ἀθανάτων καὶ τέκνα μεμορμένον οἶκον ἐπελ[θεῖν]·)
ἀλλ' οἰκῶ μακάρων ἡλύσιον πέδιον.
ἔνθ' ἄμια παισὶ θεῶν ἀει[γενέ]ων Κυλλήνιος Ἑρμῆς
ἶδρυνσε, καὶ λήθης οὐκ ἔπιον λιβάδα.*

13.

*Πατρίς μὲν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἑλήμων,
εἵκοσι καὶ ἐνὶ κῆρα κατασβεσθεῖς ἐνιαυτῷ.
Φοῖβου καὶ Μουσῶν ὁ θέραψ παντῶννμος ἤμην.*

Parisiis in Museo regio, ex Aegypto, et sine dubio ex ipsa Lycopoli. Clarac Inscr. du Musée R. du Louvre 1832 tab. LX n. 481 A. C, una cum tertia prosa scripta n. 481 B in Apollonium, Erotis filium, Lycopolitam, anno aetatis

trigesimo quinto mortuum. Ep. 12 v. 1 *ΗΠΛΑΤΡΙΣ*, lapicidae errore. Poteram scribere *Ἀπολλᾶς* — V. 2. *Θυμὸν ἀποφθίμενος* ut *ᾠλεσα θυμόν* Jacobs. Append. n. 307. — V. 4 *δωροσύνη*, ut *καλλοσύνη*, *γηθοσύνη*, *κερδοσύνη*, vocabulum novum, obscurae hic quidem significationis. Num vitae a deo datae menses atque annos cogitavit poeta? an altius quid latet? — V. 6 *ΛΩΜΟΥΣ*. — V. 7 *ΟΙΥΟΝΕΠΕΓ*. Parenthesin longiorem habes in Anthol. Pal. IX, 257. Ad sensum cf. Syll. Ep. Gr. n. 9 *εἰ μὴ ψευδὴς λόγος ἀνδρῶν, παῖδας ἀποθνήσκειν, οὕς φιλέουσι θεοί.* — V. 8 *ΑΛΛΟΙΚΕΙ*, correxi *οἰκῶ*. — V. 10 *ΗΛΡΤΣΕ*. — Ep. 13 jam ediderat eruditissimus Letronnius in censura Sylloges nostrae in Diario Eruditorum 1850 p. 503. *Ἐλήμων*, ab *ἐλάω*, ut *μνήμων*, *στήμων*, *φιλοθεάμων*, quod melius, quam si poneremus *εἰμὶ δὲ Ἀήμων*, quamvis *Ἀήμη* cognomen extat ap. Athen. XIII p. 596 f et *Lemonius* in Gruteri Inscr. — V. 2 *ΚΑΤΑΖΒΕΣΘΕΙΣ*. — V. 3 *παντῶνυμος* add. lexicis. Poeta ignotus, si modo poeta dicendus quicumque Musas et Apollinem non sine laude colit. Flaviano mortuo Parca patriam eius *Μουσῶν εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς* Append. n. 381. Iuvenis Philotimus in alio epigrammate ib. n. 351 *μουσολόος* appellatur.

14.

D. M.

Didio Taxiarchi Lib. fidelissimo.

*Τυτθὸν ἐμὸν παρὰ τύμβον ἐπεὶ μόλες, ὦ ξένε, βαιὸν
 στῆσον ἔγχος παύροις γράμμασιν εἰσορόων.
 ζωὸς ἐὼν [ἀγαθοῖσιν ὁμίλειον]· ἐν δέ τε παῖδων
 εὐγενέων ἱερῆς ἡρῆς διδασκαλίας.
 καὶ δὴ καλέυμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς·
 οὗτ' ἄρ' ἐν ἑξαμέτροις ἤρμωσε τοῦνομ' ἐμόν.*

Cippus in Museo Vaticano. Effossit in vinea sua ante portam S. Ioannis Fredianus negotiator, edidit Gerhardus in Diario societatis archaeologicae 1831 p. 73. V. 5. post *ἐὼν* est *ΜΕΛΙΕΟΝ* et locus vacuus, nec novi melius quam quod

dedit Gerhardus. Lapidica verba ἀγαθοῖσιν suo loco omis-
sisse, neque alieno, cum marmor lituram non patiat,ur,
voluisse intrudere videtur. Quae sequuntur Gerhardus de
amore litterarum interpretatur, quasi esset ἐκ παιδῶν: sed
nobilium puerorum, patroni filiorum, institutioni praefectus
fuisse videtur Taxiarches, eoque se officio sancte, sive
pure et honeste functum esse praedicat. Ἐν spectat ad ἀγά-
θους; v. Matth. Gramm. Gr. II, 1188. — V. 5. Senarium
propter nominum propriorum rationem epigrammatis elegia-
cis adiungit Simonides ep. 69. 70. 91, atque ita alii multi
v. Iacobsii Append. n. 11. 289. 313. 367. Syll. Ep. Gr. n.
143. — V. 6. ΕΞΑΜΕΤΡΟΙCΙΝΗΡΜΟCΕΝ, contra metrum.

15.

Θυμὸν δὴ Κύκνον καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὀδε.

Tzetz. ad Antehom. 257. Ex quo cum alia quaedam
epitaphia similia in heroas Homericos iis, quos in codicibus
collectos habemus, Iacobsius in Anth. Pal. Append. n. 9
adderet, unum illud forte omisit. Et magna disticho-
rum a Tzetze servatorum similitudo cum Aristotelicis, me
quoque, cum in ea inciderem et Iacobsium meum in editione
Tzetzae ad V. 249 viderem dubitare, an Tzetzam finxerit,
movit nuper, Appendicis immemorem, ut iis vindicarem,
quos philosophus Peplo, operi genealogico, intexuisse fer-
tur, non a se inventa, puta, sed ex aliorum libris excerpta.

16.

Τῆνδε θεὰν ἀνέθηκε φιλετήχῳ Λύπανι
Οὐῶντωρ, ἀρητήρ, Λυσιμάχοιο γόνος.

Prope Caesaream Paneam in Coelesyria, supra Paneum.
J.V.Francke Richterische Inschr. p. 41 n. 7 b. De composi-
tis Αἰγίπαν et Ἐρμόπαν monet editor, tum de adiectivo φι-
λετήχος, quod nondum noveramus, ad analogiam aliorum, ut
φιλέυδιος, φιλεύτακτος, φιλευτράπελος, formato; non correxit

autem *ΓΟΝΟΙC*, vel s. in lapide *ΓΟΝΩC*. Mihi nomen novum *Διόπαν* componendum videtur cum *Διόνυσος* et *Ζεὺς Βάκχος* (Syll. Ep. Gr. n. 183, 22), et deam *Πανί τῷ φιλεν-ήχῳ* dedicatam *Echo* fuisse coniiicio. *Ἥχῳ γὰρ φιλέει καὶ πλάζεται*, ut est in Anthol. VI, 87. Epigrammata quatuor in statuas eiusdem deae continet Planudea IV, 153—156.

17.

Ἀγαθὴ τύχη.

*Ποιητὴν ἔστησαν Ἀπαμέα Μάξιμον ἄστοι
ἀράμενον δοῶν στέμματ' Ὀλυμπιάδων.*

Panormi prope Propontidem. Ex recenti Beggreni itinerrario affert Letronnius *Journal des Savans* 1830 p. 504, qui Olympia, non Elidis, sed Smyrnae in Hadriani honorem acta intelligenda esse recte monct.

18.

*Ἴσιδι καρποτόκῳ τόδε γράμμ' ἀνέθηκα
μνησθεῖς ἧς ἀλόχου καὶ τεκέων φίλων,
καὶ πάτρης γλυκέρης Πτολεμαῖδος, ἣν ἐπόλισεν
Σωτήρ, Ἑλλήνων νιλογενὲς τέμενος.*

Invenit et edidit Parthey *De Philis insula* 1830 p. 52. Insculptum est epigramma in muro aedis occidentalis iuxta portam. V. 1 *ΓΡΑΜ*, per unum *M*. — V. 3 editor male legit *ἐποίησεν*; *ΕΠΙΟΝCCEΝ* est in apographo Caroli Lenormand, teste Letronnio in *Diar. Eruditor.* 1831 p. 409. — V. 4. *ΝΙΛΟΙΕΝΕΣ* pro *νιλογενές*. Pind. Pyth. IV, 56 *Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα*, quo loco, ab editore allato, Celsi sententia aperitur. Nilus *viridem Aegyptum nigra fecundat arena* Virg. Georg. IV, 291. Quare non cum Letronnio putaverim, *νιλογενές* per hypallagen pro *νιλογενῶν* dici, ita ut *τέμενος*, tanquam locus (ager) sacer, eo referatur, quod Ptolemaïs Graecorum in superiore et media Aegypto primaria sedes erat. Ptolemaicum Soterem Ptolemaïdis conditorem fuisse, quod Boeckhius coniecerat

Ueber einen griechischen Papyrus p. 15, hac inscriptione confirmatur. Strabo XVII p. 813 Ἐπειτα Πτολεμαϊκῇ πόλεις, μεγίστη τῶν ἐν τῇ Θηβαΐδι καὶ οὐδὲ ἐλάττων Μέμφεως, ἔχουσα καὶ σύστημα πολιτικὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τρόπῳ. Ad V. 2 exscribo Letronnii observationem: En présence d'une divinité fameuse les voyageurs se souvenoient de tout ce qui leur était cher, de leur femme, de leur parens, de leurs enfans; et ce souvenir leur portait bonheur en appelant sur eux la protection céleste: voilà pourquoi on trouve si souvent les expressions *μνησθεῖς* et *ἐμνήσθη* dans ces proscynèmes ou hommages religieux.

V.

Appendix ad Vitam Euripidis ab Elmsleio editam.

In Cod. ms. Bibliothecae S. Genovevae Parisiensi Hecubam Euripidis et Oresten cum Scholiis ex parte ineditis continente, cui nota est A. O. 36, poetae Vita extat eadem, quam e Cod. Mediolanensi Elmsleius edidit, Pflugkii in sua Euripidis editione repeti curavit Vol. I p. LXVIII, ab initio quidem manca. Sed addita sunt post epitaphium alia, quae quum nuper in lucem protraxerit Professor Parisiensis J. P. Rossignol in Diario Eruditorum 1832 q. 240, hic denuo edere visum est.

Φασὶ δὲ καὶ κεραυνωθῆναι ἀμφοτέρω μνημεῖα. ¹⁾ Λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλέα ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησε, αὐτὸν μὲν ἱματίῳ φαιῷ ἤτοι πορφυρεῷ ²⁾ προσελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰσαγαγεῖν ἐν τῇ προαγῶνι, ³⁾ καὶ δακρύσαι τὸν δῆμον. ἐτελεύτησε δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κώμη ἐστὶ καλουμένη Θρακῶν, ⁴⁾ διὰ τὸ ποτὲ κατωκηκέναι ἐν ταύτῃ (i. αὐτῇ) Θρακίας. ἐν ταύτῃ ποτὲ τοῦ Ἀρχελαίου Μολοιτικῇ κύων ἦλθεν ἀποπλανηθεῖσα. ταύτην Θρακίαι, ὡς ἔθος, θύσαντες ἔφαγον. καὶ δὴ ὁ Ἀρχελαῖος

ἐξημίωσεν αὐτοὺς ταλάντῳ. ἐπεὶ οὖν οὐκ εἶχον, Εὐριπίδου ἐδεήθησαν ἀπολύσεως τυχεῖν, δεηθέντος τοῦ βασιλέως. χρόνῳ δὲ ὕστερον Εὐριπίδου ἐν ἄλσει τινὶ πρὸ τῆς πόλεως ἡρμεοῦντος, Ἀρχελάου δὲ ἐπὶ κυνηγέσιον ἐξεληθόντος, τῶν σκυλάκων ἀπολυθέντων ὑπὸ τῶν κυνηγῶν καὶ περιτυχόντων Εὐριπίδῃ, διεσπαράχθη καταβρωθεὶς ὁ ποιητής. ἦσαν δὲ ἔκγονοι οἱ σκύλακες τῆς ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθείσης κυνός, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ (1. ἔτι) παρὰ τοῖς Μακεδόσι, κυνὸς δίκη.⁵⁾ ἔσκαπτε δὲ τὰς γυναῖκας διὰ ποιημάτων δι' αἰτίαν τοιαύτην. εἶχεν οἰκογενὲς μειράκιον ὀνόματι Κισιφῶντα (1. Κηφισοφῶντα.) πρὸς τοῦτον ἐφώρασε τὴν οἰκίαν γυναῖκα ἀτακτοῦσαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἀπέτρεπεν ἀμαρτάνειν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειθε, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, βουλομένου αὐτὴν ἔχειν τοῦ Κισιφῶντος (1. Κηφισοφῶντος.) λέγει οὖν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης·

Κηφισοφῶν⁶⁾ ἄριστε καὶ μελάντατε, ⁷⁾

σὺ δὲ ξυνέζης⁸⁾ εἰς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ,

καὶ συνεποίεις, ὥς φασι, τὴν μελωδίαν.⁹⁾

Λέγουσι δὲ καὶ ὅτι γυναῖκες, διὰ τοὺς ψόγους οὓς ἐποίει εἰς αὐτὰς διὰ τῶν ποιημάτων, τοῖς Θεσμοφορίοις ἐπέστησαν αὐτῇ, βουλόμεναι ἀνελεῖν, ἐφείσαντο δὲ αὐτοῦ, πρῶτον μὲν δι' αὐτὰς (τὰς) Μούσας, ἔπειτα δὲ βεβαιωσαμένου μηκέτι αὐταῖς κακῶς ἔρεῖν. ἐν γοῦν τῇ Μεναλίπῃ (1. Μελανίπῃ) περὶ αὐτῶν τάδε φησί·

Μάτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἔξ ἀνδρῶν ψόγος

ἰάλλει¹⁰⁾ κενὸν τόξευμα, καὶ κακῶς λέγει·

αἱ δ' εἰς ἀμείνους ἀρσένων, ἐγὼ λέγω

καὶ τὰ ἑξῆς¹¹⁾. οὕτω δὲ αὐτὸν Φιλήμων ἡγάπησεν ὥς τολμῆσαι περὶ αὐτοῦ θανάτος¹²⁾ εἰπεῖν·

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες

αἰσθῇσιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασὶν τινες

ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

Περὶ τραγωδίας ἔνιοι ταῦτα φασί, τοῖς πρῶτον νικήσασσι τρεῖς δοθῆναι κατ' ἀρχὰς ἄθλον, καὶ ἀπὸ τούτου κλη-

Θῆναι τραγωδίας (l. τρυγωδίας.) τρύγα δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν νέον οἶνον · ἦν δὲ τὸ ὄνομα κοινὸν καὶ πρὸς τὴν τραγωδίαν καὶ πρὸς κωμωδίαν, ἐπεὶ οὐπω διεκέκριτο τὰ τῆς ποιήσεως ἐκότερα · κωμωδία δὲ ὠνομάσθη, ἐπειδὴ πρότερον κατὰ κόμιας ἔλεγον αὐτάς ἐν ταῖς ἐορταῖς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἣ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν.

1) Ἀμφότερα μνημεῖα, sepulcrum in Macedonia et cenotaphium Athenis exstructum. De illo Plutarchus in Lycurg. c. 31, ab editore laudatus: *Λέγεται δὲ καὶ λειψάνων αὐτοῦ (Lycurgi) κομισθέντων οἴκαδε, κέραννον εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι. τοῦτο δὲ οὐ ῥαδίως ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐπιφανῶν πλὴν Εὐριπίδῃ συμπεσεῖν, ὕστερον τελευτήσαντι καὶ ταφέντι τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀρέθουσαν. ὥστε ἀπολόγημα καὶ μάρτυριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Εὐριπίδην τὸ μόνῳ συμπεσεῖν αὐτῷ μετὰ τελευτῇ καὶ γενέσθαι ἂν τῷ Θεοφιλεστάτῳ πρότερον συνέπεσεν.* — 2) Verba ἥτοι πορφυρῷ pro glossa habet Rossignolius. — 3) Idem emendat ἀγῶνι. *Προάγων* fabula fuit Philonidis sedecim ante Euripidis mortem annos acta. — 4) Id. scribit *Θραῖκες*. Cod. *Θραῖκων*, et sic etiam infra. — 5) Huic proverbio non maior fides quam universae narrationi. — 6) Cod. *Κισιφῶν*. — 7) *μελάντατε* alludere videtur ad *μελωδίαν*. *Μέλη* a *Mela*, Oceani filia, dicta putat Lysanias ap. Grammaticum π. λυρικῶν, v. huius Musei p. 168. — 8) Cod. *συνέζης* et *Εὐριπίδου*. Suid. v. *Μονοδεῖν*. *Οὗτος δὲ ὁ Κ. δοῦλος ἦν συμπονῶν αὐτῷ μάλιστα τὰ μέλη, ὃς καὶ ἐκωμωδεῖτο συνεῖναι τῇ γυναικί.* Hoc tecte innuit *συνέζης*, quod quum non animadverteret Rossignolius, et quum in εἰς τὰ πολλὰ pro ὡς τὰ πολλὰ offenderet, quod interpretandum censeret: *tu vivis avec Euripide pour lui servir à plus d'un usage*, coniecturam proponebat *ξυνενέτης τὰ πόλλ'*. Praestabat scribere ὡς τὰ πολλά. — 9) Cod. *συνεποιεῖς φησὶ καὶ τὴν μελωδίαν*. Editor καὶ *ξυνεποιεῖς ὡς φασι*. — 10) Cod. *ψάλλει*, quod correxī. Synizesis litterarum *ιᾶ* apud tragicos hand rara. —

11) Versus Euripidis excepisse potest fragm. 7 (ed. Math. 14.) Vanam esse Grammatici fabulam de reconciliatione poetae cum mulieribus in Melanippe vel ex Aristophanis Thesmoph. 546 liquet. — 12) *Θανόντος* dedit Rossign. pro *τοῦ ὄντος*.

In Vita, quae praecedit, Euripidis Cod. Paris. aliquam praebet lectionis varietatem. Ac primum, quibus incipit verbis, οἱ δὲ τὰ μέλη αὐτῷ φασιν *Σιοφῶντα ποιεῖν*, ex iis patet, non verum esse nomen Iophontis in Mediolanensi, quod pro corrupto *Σιοφῶντα* fortasse de coniectura positum est, cum debuisset scribi *Κηφισοφῶντα*. Huius enim opera in lyricis poetam esse usum et fragmentum illud et Rana-
rum v. 954 εἴτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις *Κηφισοφῶντα μιγνύς* indicant. Neque fugit hoc editorem Parisiensem. In sequenti-
bus γεννηθῆναι δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ Ἑλλαντικόν, ἐν ᾗ ἐνίκων τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν οἱ Ἕλληνες, verba καὶ Ἑλλαντικόν male inserta sunt, quam aliquis ad marginem adnotasset, Ἑλλαντικόν igitur poetam illo die natum appellari posse vel omnino debuisse. Praeter hoc etiam alia vitia Co-
dex Par. cum Mediolanensi habet communia, καὶ προξένῳ, ubi legendum προξενία, καὶ μάλα ἔπραττε παρ' αὐτῷ, omisso ante μάλα adverbio εὖ, καλῶς, Γέννης pro Τέννης; alia etiam propria sua, ut Πλειάδας, ubi ille Πελειάδας (Πεληιάδας.) In Epigrammate Parisiensis v. 1 habet μνημῆα δὲ Ἑλλάς; pro μνημῆα μὲν, v. 2 Μακεδόνων pro Μακεδόν, ᾗ ποῦτερ δέξατο τὸ τέρμα τοῦ βίου, v. 3 πά-
τερη, πολλὰ δὲ γράφας Μούσαις, v. 4 ἐκ πλεῖστων, mala omnia.